

เมตตาบารมีของหลวงปู่

ปิยมม (พวงนั้ดดา) รัตนดิลก ณ กุกเก็ด

R14004

“ปัญหา ที่เกิดขึ้นจากกรรม โยมทำใจให้สงบ ปล่อยวาง อย่าเครียด และ อย่าคิดมาก และ ทุกครั้งก่อนปฏิบัติธรรม ด้วยการสวดมนต์ และ เจริญวิปัสสนากรรมฐาน โยมต้องสำรวมจิตใจ ให้สงบอย่างแน่วแน่ ไม่ฟุ้งซ่าน ปล่อยวางจิตให้บริสุทธิ์ ว่างเปล่า ไม่มีกิเลสใด ๆ ไม่มี ความอยาก ไม่มี ความหลัง ไม่มีโลภะ โทสะ โมหะ ให้อภัย ไม่อาฆาตพยาบาทผู้ใด ปฏิบัติได้ ดั่งนี้เป็นประจำอย่างจริงจั่งทุกวัน และ สม่่าเสมอ ปัญหาต่าง ๆ จะหมดไป หลวงปู่จะแผ่เมตตาให้ด้วย”

ยามใดที่ดิฉันมีปัญหา มีอุปสรรคในการทำงาน และ การดำรงชีวิตประจำวัน ดิฉันจะระลึกถึงหลวงปู่ ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของหลวงปู่ ด้วยความเคารพและเชื่อมั่น ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ก็จักคลี่คลายไปด้วยดี ดังที่ดิฉันจะขอเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตของดิฉันดังนี้

ชีวิตในวัยเด็กของดิฉัน จะพบแต่ความสุข เพราะเกิดในครอบครัวที่มีหลานคนแรก บิดามารดาและญาติพี่น้องทุกคนให้ความเมตตา รักใคร่ดิฉัน ปู่ย่าตายายของดิฉันเป็นผู้ที่มีใจบุญใจกุศล จะพาดิฉันใส่บาตรทำบุญโดยตลอด ดิฉันได้รู้จักวัดอัมพวันเป็นพิเศษ ก็คงจะเป็นเพราะคุณตาคุณยาย (คุณตามานิต คุณตาเอื้อ คุณยายชลอ บั้วสรวง) เป็นผู้ทีเคารพนับถือหลวงปู่มาก ก็จักพาดิฉันมาทำบุญที่วัด เมื่อมีงานการทำบุญบ้าน ก็จักได้รับความเมตตาจากหลวงปู่เป็นผู้ประกอบพิธีเสมอมา ในความเป็นเด็ก ความหมายในการทำบุญของดิฉัน ก็คือ การที่เห็นผู้ใหญ่และทุกคนในบ้านจะร่วรวายหาข้าวปลาอาหาร และ สิ่งทีดีทีสุดไปถวายพระ ไปฟังพระเจริญพุทธมนต์ ต้องยกมือไหว้พระด้วยอาการสำรวม และ มีอาหารอร่อยรับประทานก่อนข้างจะพิเศษ ในวันนั้นทุกคนทีไปทำบุญก็จักบอกว่าได้บุญ ดิฉันก็ไม่ว่าบว่า

บุญคืออะไร แต่จะรู้แต่เพียงว่า วันนั้นทุกคนจะพูดคุยแต่สิ่งที่ดี จะพูดถึงที่ได้ไปทำบุญ ได้พบใครบ้าง หลวงพ่อพูดว่าอย่างไร สอนว่าอย่างไร เป็นต้น

เมื่อผ่านพ้นวัยเด็กเข้าสู่วัยเรียน ดิฉันได้ศึกษาเล่าเรียนเป็นปกติ ตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงมัธยมศึกษาตอนปลายที่จังหวัดสิงห์บุรี แต่เมื่อได้เข้ามาศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ชีวิตความเป็นอยู่ก็เปลี่ยนแปลงไป จากเด็กที่เคยอยู่ชนบทมาใช้ชีวิตในกรุงเทพฯ คุณพ่อคุณแม่เป็นข้าราชการ ต้องย้ายไปอยู่จังหวัดทางภาคเหนือ ไม่สามารถอยู่ใกล้ชิดดูแลเป็นเพื่อนดิฉันในกรุงเทพฯ ได้ ช่วยเวลานี้ดิฉันห่างการทำบุญ ไม่ได้เข้าวัดทำบุญเหมือนเมื่อครั้งอยู่ที่สิงห์บุรี ดิฉันมีสังคมใหม่ เพื่อนใหม่ในกรุงเทพฯ ดิฉันได้พบการแก่งแย่งชิงดี การช่วงชิงโอกาส ความเห็นแก่ตัวของมวลมนุษยย์มากขึ้น การให้ การเสียสละ ความเห็นอกเห็นใจกันหาได้น้อยมาก ดิฉันได้เรียนรู้ทางวิชาการจากมหาวิทยาลัย และ ความเป็นคนที่จะต้องต่อสู้เพื่อเป้าหมายในชีวิตนอกมหาวิทยาลัย ในช่วงนี้ ดิฉันค่อนข้างจะโชคดีที่สามารถเรียนจนจบเป็นบัณฑิตได้ ดิฉันได้สมัครเข้าทำงานหลายแห่งด้วยความสามารถของตนเอง แม้กระทั่งหน่วยงานปัจจุบันที่ทำอยู่เป็นรัฐวิสาหกิจ ที่ดำเนินงานในประเทศและต่างประเทศ เมื่อดิฉันได้ทำงานเป็นหลักแหล่งแน่นอน และคิดว่าตนเองพอใจขั้นหนึ่งแล้วก็ตาม ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือ ความวุ่นวายในใจ ดิฉันเคร่งเครียดในการทำงานมาก วิดกทุกข์ร้อนว่าทำงานได้ไม่ดีเท่าที่ควร จะมีข้อผิดพลาด ยิ่งเกรงว่าจะผิดก็ยิ่งผิด เมื่อทำงานผิดเพียงครั้งเดียว ซึ่งในสายตาของคนอื่นก็จะบอกว่าคุณผิดเดี๋ยว ส่วนตัวดิฉันก็จะวิตกทุกข์ร้อนใจ ไม่เป็นสุขเลย การทำงานในหน้าที่ของดิฉัน และ ทุก ๆ คน ในส่วนนี้จะต้องมีส่วนผิดพลาดน้อยที่สุด เมื่อทำงานได้สักระยะเวลาหนึ่ง บริษัทก็จะให้พนักงานได้เข้าอบรมเพิ่มเติมความรู้ ความสามารถในหน้าที่การงานด้วย เมื่ออบรมเสร็จก็จะมีการประเมินผล ดิฉันเตรียมตัวมากก็ยิ่งเครียดมาก ดิฉันได้ปรารภกับคุณพ่อคุณแม่ว่า จิตใจดิฉันว่าวุ่น ไม่สุขสบายเหมือนเมื่อครั้งเป็นเด็ก ๆ เลย ดิฉันต้องการหาความสงบ ต้องการอยู่วัดให้รู้แล้วรู้รอดไป ภาพความสงบสุขจากการทำบุญกับปู่ย่าตายายที่วัด จะเป็นภาพนิมิตให้เสมอ คุณพ่อคุณแม่ได้แนะนำปลุกปลอบดิฉันให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง อย่าอ่อนแอ งานใดที่ลูกทำ ลูกต้องมีความเชื่อมั่น มานะพยายาม กิจการนั้นก็สำเร็จ ดิฉันพยายามคิดและทำตามคำแนะนำของท่านแล้วก็ไม่สำเร็จ ใจยังว่าวุ่นตลอดมา ดิฉันได้อ่านหนังสือกฎแห่งกรรมของหลวงพ่อ ดิฉันจึงตัดสินใจโทรศัพท์มาบอกคุณแม่ ดิฉันได้ลาหยุดพักร้อน ๕ วัน จะมาถือศีลปฏิบัติที่วัดอัมพวัน คุณแม่ให้ความเห็นเป็นเชิงห้ามด้วยความเป็นห่วงว่า จะมาอยู่คนเดียวได้อย่างไร ดิฉันได้ขอร้องให้คุณแม่อนุญาต คุณแม่อนุญาตด้วยความไม่เต็มใจ เพราะยังไม่เข้าใจ ตลอดเวลา ๕ วัน ที่วัด

อัมพวัน ดิฉันได้พบ ได้รู้สึกสิ่งที่ไม่เคยมีมาก่อนในชีวิต ความเมตตาคำสั่งสอนจากหลวงพ่อกับ และ เจ้าหน้าทีทุก ๆ คน ช่วยให้ดิฉันได้สติ รู้จักตัวเอง รู้จักหนทางทำให้เกิดปัญญา ได้รู้จักบาปบุญ มีโอกาสสวดมนต์แผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศลให้บุพการี และ สัตว์โลกทั้งหลาย ดิฉันมีความสุขมาก ดิฉันกลับมาทำงานอย่างเป็นสุข สามารถสวดผ่านการอบรม ได้ผลที่น่าพอใจ ดิฉันได้เล่าประสบการณ์ความสงบแห่งจิตใจให้เพื่อน ๆ ที่ทำงานด้วยกันฟัง ยามมีเวลาว่าง ดิฉันจะมานั่งวิปัสสนากรรมฐาน ๒ วันบ้าง ๓ วันบ้าง บางครั้งก็ชวนเพื่อน ๆ และญาติพี่น้อง มาปฏิบัติธรรมด้วย คุณพ่อคุณแม่ของดิฉันก็ยินดี และ อนุโมทนาด้วย

ดิฉันได้มีโอกาสฟังคำสั่งสอนจากหลวงพ่อกับด้วยตนเองหลายครั้ง ดิฉันเกิดความเชื่อมั่นว่า หลวงพ่อกับท่านสามารถหยั่งรู้ถึงจิตใจของผู้คนที่เข้าฟังคำสอนของท่าน สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับดิฉันเอง หลวงพ่อกับจะทักถามว่า พ่อแม่หายเป็นห่วงแล้วหรือยัง การดีที่จะทำความดีไม่เป็นไรนะ ตั้งสติให้ดี สวดอิติปิโส จะมีแต่คนดีเข้ามาหาเรา มาเป็นมิตร ตัวดิฉันเอง เมื่อเกิดปัญหาขึ้นกับตัวเองคราใด ก็ที่ตั้งสติ นึกถึงคำสอนของหลวงพ่อกับ สวดมนต์ขอเมตตาบารมีจากหลวงพ่อกับ ก็จะพบทางสว่างทุกครั้งไป ดิฉันภูมิใจที่บอกใคร ๆ ว่า ดิฉันเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกับ ดิฉันได้อ่านหนังสือธรรมของหลวงพ่อกับทุกเล่ม ได้เห็นการปฏิบัติตนอุทิศเพื่อความสงบสุขของเพื่อนมนุษย์ทั้งส่วนรวม และ รายบุคคลด้วยความศรัทธาเป็นอย่างยิ่ง

บ่ายวันหนึ่ง ดิฉันได้ชวนแม่และป้า (อาจารย์จินตนา บัวสรวง) ไปนมัสการหลวงพ่อกับเมื่อไปถึงที่วัดก็พบว่าหลวงพ่อกับกำลังเทศน์โปรดนักศึกษาและประชาชนเป็นจำนวนมากบนศาลา ดิฉันไปที่หลังจึงนั่งไถ่กลับบันไดทางขึ้นศาลา หลวงพ่อกับไม่เห็นดิฉัน แปลกมากที่วันนั้นหลวงพ่อกับเทศน์ เรื่องการปฏิบัติตนในครอบครัว เรื่องแม่สามีกับลูกสะใภ้ สามีภรรยา เมื่อเทศน์จบ ผู้คนก็ไปกราบลาหลวงพ่อกับ หลวงพ่อกับหันมาเห็นดิฉัน ท่านบอกว่าปลายปีนี้อ่าเพ็งแต่งงานเลยนะ (ธันวาคม ๒๕๔๑) บ้านเมืองกำลังยุ่ง ๆ ปีใหม่แล้วค่อยพูดกัน ดิฉัน แม่ และ ป้ามองหน้ากันเพราะเรา ๓ คน กำลังจะไปกราบนมัสการนิมนต์หลวงพ่อกับ เรื่องงานแต่งงานของดิฉัน ที่จะจัดขึ้นในวันที่ ๒๘ ธันวาคม อันเป็นวันเกิดของดิฉันก็เป็นอันเลิกล้มไป หลวงพ่อกับต้องมีโทรจิตหยั่งรู้ว่าดิฉันจะมาหาด้วยเรื่องอะไร หลวงพ่อกับเคยบอกว่า เมื่อปฏิบัติธรรมแล้วก็จะพบแต่สิ่งที่ดี เป็นความจริงที่เกิดขึ้นกับดิฉัน ดิฉันได้ปฏิบัติงานดี ได้ผู้บังคับบัญชา และเพื่อนร่วมงานดี บุคคลที่เข้ามารู้จักส่วนใหญ่มักจะเป็นคนดี

ดิฉันเป็นคนรักสัตว์ และ ชอบเลี้ยงสัตว์ เมื่อสัตว์เลี้ยงป่วย ดิฉันจะต้องพาไปหาสัตวแพทย์ทันที ดิฉันได้พบกับสัตวแพทย์ (หมอบอมบ์) ผู้อาร์มีคุณธรรม เราคุยกันรู้เรื่อง ดิฉันแอบศึกษาและสังเกตเห็นรอยยิ้มที่แท้จริงของเขา ดิฉันเคยเห็นเขาอุ้มแมวและสุนัข ที่คนนำมาปล่อยทิ้งตามวัด เขาจะฉีดยาให้สัตว์เหล่านั้น และ ฝากยารักษาไว้กับแม่ชีที่วัด ยามว่างเขาจะชวนดิฉันไปดูแลสัตว์ผู้ล่าสงสารเหล่านั้น โดยมีได้หวังผลตอบแทน ดิฉันศึกษาและดูใจเขาเป็นเวลานาน จนดิฉันแน่ใจว่าเขามีจิตเมตตาจริง ๆ เขาให้เกียรติดิฉันได้มากกราบเรียนคุณพ่อคุณแม่ของดิฉันให้รับทราบ และขอจัดพิธีการแต่งงานให้สมเกียรติกับที่ดิฉันเป็นลูกสาวคนเดียวของคุณพ่อคุณแม่ พิธีการรดน้ำแต่งงานของเขาและดิฉัน ดิฉันขอให้หลวงพ่อบุญรอดน้ำให้แต่เพียงผู้เดียว หลวงพ่อได้เมตตารดน้ำพระพุทธรูปให้และให้พรแก่เรา หลวงพ่อมอบพระพุทธรูปบูชาให้เรา ๑ องค์ นับเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตของเราอย่างที่สุด จากนั้นได้มีการจัดเลี้ยงที่หอประชุมกองทัพอากาศ โดยมีญาติผู้ใหญ่ แขกผู้มีเกียรติ ผู้บังคับบัญชา และมิตรสหายของทั้ง ๒ ฝ่าย มาร่วมแสดงความยินดีให้ทั้ง ๒ ด้วยไมตรีจิตที่น่าปลาบปลื้มเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเสร็จจากงานเลี้ยงฉลอง เราทั้ง ๒ ได้เดินทางไปต่างประเทศ ดิฉันเพลินกับการท่องเที่ยว และ ชื่อของฝากญาติพี่น้อง ในขณะที่ดิฉันหยิบเงินจ่ายให้กับพนักงานผู้ชาย ดิฉันก็ต้องตกใจเมื่อหากระเป๋าสตางค์ไม่พบ (เรื่องกระเป๋าสตางค์หาย เคยประสบกับดิฉันเมื่อครั้งอยู่ที่เมืองไทย ดิฉันเคยกราบเรียนหลวงพ่อบุญรอดให้แม่เมตตาให้กับคนเก็บ และสอนให้ดิฉันแบ่งเก็บเงินไว้กับตัวเองบ้าง อย่าใส่กระเป๋าสตางค์เดียว) ดิฉันได้ปฏิบัติตาม ดิฉันยังมีเงินส่วนหนึ่งเก็บไว้กับตัวเอง แต่ก็อดเสียดายกระเป๋าสตางค์ที่มีบัตรเอกสาร และ เงินจำนวนหนึ่งไม่ได้ ดิฉันนึกถึงหลวงพ่อบุญรอด จึงออกมานั่งสงบสติอารมณ์ สวดอิติปิโส ขอให้หลวงพ่อบุญรอดช่วย นุ่งปลงและแม่เมตตา นึกถึงรูปเล็ก ๆ ของหลวงพ่อบุญรอดที่อยู่ในกระเป๋าสตางค์เหมือนปาฏิหาริย์ มีพนักงานทำความสะอาดเดินถือกระเป๋าสตางค์มายืนให้ เขาบอกว่าเขาเห็นรูปสติ๊กเกอร์ของดิฉันในกระเป๋าสตางค์ เขาสงสัยว่าเจ้าของกระเป๋าสตางค์ต้องเป็นคนดี นับถือพระเหมือนกับเขา ดิฉันได้ขอบพระคุณ และ ได้ขอชื่อที่อยู่เพื่อทำการขอบคุณเขาอย่างเป็นทางการต่อไป เขาเป็นคนดีมาก ไม่ยอมรับเงินรางวัลจากดิฉัน ซึ่งทำให้ดิฉันมีความมั่นใจว่ายังมีคนดีอยู่ในโลกนี้อีกเหมือนกัน คนดีคนนี้ก็จะเป็นอีกคนหนึ่ง ที่ดิฉันจะสวดมนต์แม่เมตตาให้และในการเดินทางกลับต่างประเทศอีกครั้งหนึ่ง เครื่องบินโดยสารที่ดิฉันโดยสารกลับนั้นมีปัญหาเกี่ยวกับเครื่องยนต์ ซึ่งดิฉันไม่ขอเล่ารายละเอียด พนักงานบนเครื่องบินเข้านั่งประจำที่ ดิฉันเข้าใจและมองสีหน้าของเขาออก ดิฉันและสามีจับมือกันสงบสติอารมณ์ ต่างสวดมนต์ภาวนาและนึกถึงบารมีหลวงพ่อบุญรอด จนกระทั่งเครื่องบินลงจอด ณ สนามบินดอนเมืองอย่างปลอดภัย ดิฉันและพนักงานบนเครื่องบินต่างยิ้มให้กันด้วยความโล่งอกและยกมือให้กัน

ผู้โดยสารส่วนใหญ่จะไม่ทราบเหตุการณ์นี้ เป็นเพราะบ้างก็จะนอนหลับ บ้างก็คุยกัน อ่านหนังสือ ฯลฯ ความผิดปกติเหล่านี้ ผู้ที่ทำงานเกี่ยวกับสายการบินก็จะทราบดี ที่สนามบินคุณพ่อคุณแม่กรุณามารับเราทั้งสอง ดิฉันจึงเล่าให้ฟัง คุณแม่ปลอบว่า คนดี คนกตัญญู ลูกศิษย์ หลวงพ่อต้องปลอดภัย

สิ่งดี ๆ เข้ามาในชีวิตของดิฉัน มาจากอานิสงส์แห่งการปฏิบัติธรรม หลวงพ่อให้ดิฉันหมั่นสวดมนต์และปฏิบัติธรรมให้ตลอด เป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ ปู่ย่าตายายเสมอ ดิฉันมีความสุขที่ได้เห็นคนรอบข้างของดิฉันทุกคนมีความสุข ดิฉันยังมีเรื่องราวของคนอื่น ๆ ที่เล่าให้ดิฉันฟังเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขา อันเนื่องมาจากบารมีของหลวงพ่อบ้าง ซึ่งบางคนก็มีโอกาสได้เขียน บางคนก็ยังไม่มีโอกาสได้เขียน

ดิฉันไม่ใช่นักเขียน แต่เป็นแค่คนเล่าเรื่องจริง เรื่องเล่าเป็นเพียงบางส่วนเท่านั้น ดิฉันไม่สามารถบรรยายให้ผู้อ่านได้รับทราบความรู้สึก กตัญญู ระลึกถึงพระคุณของหลวงพ่อบ้างที่มีเมตตาต่อดิฉันและครอบครัวอย่างมากมาย ดิฉันมีเรื่องทุกข์ร้อน มีปัญหา ดิฉันก็ขอบารมีหลวงพ่อบ้างให้ช่วยเสมอมา ดิฉันจะตอบแทนพระคุณของหลวงพ่อบ้างด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่านตลอดไป....